

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי
"עץ חיים"

תצוה

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

סימן י"א - הלכות הכנת הגוף לתפילה, והמקומות שראוי להתפלל, וסדר תפילת היחיד והאשה

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון
רבינו יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

לנקבו (יש אומרים דלאו דוקא לגדולים, אלא גם לקטנים, וכן עיקר) אם הוא משער שהיה יכול להעמיד את עצמו, שיעור הילוך פרסה (שעה וחומש, דהיינו שבעים ושתים דקות) תפילתו תפילה. ואם לאו, אפילו בדיעבד אם התפלל, תפילתו תועבה, וצריך לחזור ולהתפלל. ואם בעוד שיפנה, יעבור זמן תפילה, והוא יכול להעמיד את עצמו שיעור פרסה, אפילו לכתחילה מותר לו להתפלל. ולא רק לתפילת שמונה עשרה, אלא גם לדברי תורה אסור מי שנצרך לנקבו כשאינו יכול להעמיד את עצמו שיעור פרסה, וכל שכן קריית שמע ושאר ברכות.

ד) מי שבריא לו שאינו יכול לעצור את עצמו מלהפית, עד שיגמור קריית שמע ותפילה, מוטב שיעבור זמן קריית שמע ותפילה, ממה שיתפלל בלא גוף נקי. ואם עבר זמן תפילה, אנוס הוא (וישלימנה אחר כך כדלקמן סימן י"ט). ואם נראה לו שיוכל לעצור את עצמו בשעת קריית שמע, יניח תפילין בין הבוחר בעמו ישראל באהבה, לקריית שמע, ויברך עליהם.

ה) צריך לרחוץ את ידיו במים (עד הפרק) קודם כל תפילה (ונטילה זו אינה צריכה כלי, ולא ברכה, כדלקמן סימן נ' סעיף ד'). ולכן אף על פי שרחץ כבר את ידיו בקומו ממטות בבוקר, אם נגע אחר כך בידיו באיזה מקום מטונף, דהיינו כגון במקומות המכוסים באדם שיש שם מלמולי זיעה, או שחיתך בראשו, או שלא רחצם בבוקר עד הפרק, צריך לחזור אחריהם, ללכת לפניו ארבעה מילין (דהיינו שבעים ושתים דקות), או לאחריו מיל (דהיינו שמונה עשרה דקות). וגם אם נוסע ברכב, הוא אותו שיעור זמן. ואם מתיירא שמתוך כך יעבור זמן התפילה, ינקה את ידיו בצרור או בעפר או בכל מדי דמנקה ומתפלל, דכתיב ארחץ בנקיון כפי וגו'. ארחץ במים, אם אפשר. ואם לאו, בנקי. בכל מידי דמנקה.

הליכות תימא

הגישו לו ליטול ידיו במים אחרונים

יזיש תלמידי חכמים שמוסיפים כויל במים ראשונים. כל הוסיף שמורת למערכת "נחלת אבותינו" אין לשלשל ולעלם ללא רשות בכתב מסורת העלון

א) כתוב הפון לקראת אלהיך ישראל. פירוש שיכין את עצמו לפני השם יתברך, שילבש מלבושי כבוד כשהולך להתפלל, כמי שהולך לפני שר נכבד. ואפילו אם מתפלל בביתו ביחידות, ילבש כראוי. ואם הוא רגיל לילך כל היום בחגורה, אסור לו להתפלל עד שיחגור את עצמו. וההולך בסנדלים לרגליו, ראוי שילבש "גרביים".

ב) טוב ליתן צדקה קודם התפילה, שנאמר אני בצדק אחזה פניך. ובשחרית, הנהיג האר"י לגבות צדקה בויברך דוד (עיין לקמן סימן י"ב סעיף ח'). גם יקבל עליו קודם כל תפילה מצות ואהבת לרעך כמוך, ויכוין לאהוב את כל אחד מישראל כנפשו. כי אם חסדשלוש יש פירוד לבבות ישראל למטה, אז גם למעלה אין אחדות. אבל כשמתאחדים למטה, נגרם אחדות ודבקות נפשיתיהם למעלה, ועל ידי זה גם תפילותיהם מתאחדות ונכללות יחד, ואז התפילה רצויה לפניו יתברך. ולכן מנהגינו לפתוח קודם ברכות השחר בשבח אדון העולמים, בעל הרחמים וכו', שהוא ראשי תיבות אהב"ה.

ג) כתוב שמוך רגלך כאשר תלך אל בית הא-להים, ודרשו רבותינו ז"ל דהיינו הנקבים שאצל הרגלים. ולכן צריך לבדוק את עצמו קודם התפילה אם אינו צריך לעשות צרכיו. ואם מרגיש בעצמו אפילו קצת הרגשה לצרכיו, אסור לו להתפלל. ובדיעבד אם התפלל כשהוא נצרך

דבר המערכת

"וַיִּקְחוּ אֲלֵיךְ שִׁמְן זֵית זָךְ (כז, כ)"

ישראל נמשלו לזית. מה זית זה מוציא את שמנו רק לאחר שכותשים וסוחטים אותו - כך גם ישראל מגלים את מעלותיהם לאחר שמביאים עליהם ייסורים. וברוך השם, זכינו בכולל "פרי צדיק" שהאברכים הצדיקים יעמלו ויוציאו שמן זית זך - תורה נקיה וזכה! ואנו שמחים לבשר כי לאחר חצי שנה של פעילות, הנהלת הכולל חלקה מלגות לאברכים החשובים והמצטיינים: **הרב משה גלעדי, הרב ינון אכדרי, הרב משה נריה יחיא.** ישר כח על הקפדתכם בכל יעדי הכולל: שמירת הסדרים, עמידה בהספקים, וצינונים גבוהים במבחני העיון, וכן במבחני הבקירות השבועיים!

אנו מברכים את כל האברכים שימשיכו להפיק פירות מתוקים לכל הסובבים! מזל טוב ללידינו הרב אליהו לברון להולדת הבת שתחי'. יהי רצון שיזכו לרוות נחת מכל יוצאי חלציהם, ויזכו להגדיל תורה ולהאדירה! **בית פוסט**

מִצָּא אִשָּׁה - מִצָּא טוֹב, וְיִפְקֶה רָצוֹן מֶה'.
"ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

אנו שולחים את איחולנו הלבביים אל ראש הכולל 'פרי צדיק' הגאון הרב **משה רצאבי שליט"א**, לרגל נישואי בנו.

יהי רצון ויזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני התורה והיראה, ולהגדיל תורה ולהאדירה אכ"ר.

כניסת השבת:

16:54

יציאת שבת:

18:00

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות
הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת
"עץ חיים" נוסח בלדי
"שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה
דף היומי, הלכה ואגדה

"פירות מתוקים" - לימוד אישי עם
תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות וכנים"

"אמהות וכנות"

עלוני "נחלת אבותינו"

"ותלמוד תורה כנגד כולם"

שיעורי הדף היומי

מידי ערב בשעה 20:00

ברח' גפן 17, באוהל

עם מג"ש דניאל אהרון שליט"א

שיעור תורה לילדים

בשבת בשעה 12:30

בב"ס מעיין האמונה קומה 2, אלון 9
עם הרב **רחמים מסיקה שליט"א**
פה מפיק מרגליות - כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן

בבית כנסת "שתילי זתים"

בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון
בבית הכנסת שלך?!

בשל ביקוש העלון בערים נוספות,
זקוקים לתורמים עבור מימון העלון

צור קשר: 053-345-3020

NA0546812981@gmail.com

כך ישתו אותם, הרי זה אסור.
ולרסק את האיגלו וכיוצא בו כשהוא בתוך פיו תוך כדי
אכילתו, מותר בכל אופן.

לשבר סחוק קפוא, חילבה וכדומה

(יד) סחוק קפוא שהיה ב"פריזר" ורוצים להפשירו, יכולים
לשברו לחתיכות קטנות כדי שיפשיר במהרה על ידי זה. כי גם
אם נאמר שכשיפשיר הוא יהיה ניגר ויהיה דינו כמו משקה,
מכל מקום בשעה שמשברו אין משקים זבים ממנו, ורק
לאחר זמן הוא הולך ונפשר מאליו, ואינו כשלג וברד
שכשמרסקו תכף הוא נעשה מים ממש.

וכן אם הסחוק מונח בתוך "שקית" וכדומה, מותר
לשפוך עליו מים ואפילו מים חמים [שאינם מכילי
ראשון משום איסור בישול], ואף אם על ידי
זה תכף הוא נימוח קצת בצדדים, הרי המשקה
הנימוח שם הוא בשיעור מועט ואין לו חשיבות.
ומה שיפשיר אחר כך הוא מאליו. וכל שכן שמותר
להניחו בתוך כלי עם מים והוא הולך ונימוח שם
מאליו. והוא הדין בכל זה ל"חילבה" ולכל כיוצא
בהם.

לערבב סוכר, דבש וכדומה, בתוך הכוס

(טו) מותר ליתן סוכר, קפה נמס, דבש קרוש וכיוצא בהם
לתוך הכוס, ולערבב אותם במים בכף קטנה כדי שימוחו
במהרה בתוך המים. וכן מותר לערות מים חמים על סוכר או
דבש וכיוצא בהם [באופן שאין בעירוי איסור משום בישול].

לנער לבן

(טז) מאכל שקורין לבן וכיוצא בו, שהוא קפוי ועב, נראה
שמותר לנערו או לערבבו בכף עד שיהיה ניגר, שכיון שאין
גופו נהפך למים ממש רק נימוח וניגר, אינו דומה לשלג וברד
ולסוחט פירות העומדים למשקים, וגם אינו נראה כבורא
ומוליד דבר חדש.

לשבר קרח שעל פני המים
(ח) כלי שיש בו מים ונעשה על פני המים קרח, מותר לשבר
הקרח כדי ליטול המים מתחתיו.

לשבר קרח שעל פני הנהר או המקוה

(ט) אם הנהר או הבור או המקוה הגליד ונעשה קרח על פניו
מרוב הקור, יש אוסרים לשבר הקרח משום איסור סותר,
הואיל והקרח מחובר לקרקע. ולצורך שבת, או לצורך מצוה,
כגון הטובלים בשבת לצורך מצוה, או לצורך נטילת ידים, או
שאינן לו מים לשותות ומצטער, יש להקל.

לשפוך מים על קוביות קרח שבתבנית

(י) מותר לשפוך מים על קוביות קרח המונחות בכלי
המיוחד שלהם, כדי שיתמוססו קצת בצדיהם
ויוכלו להוציאם משם בנקל, כיון שאינו מרסק
ממש בידים.

לשפוך מים על פי בקבוק קפוא

(יא) וכן בקבוק שהיה ב"פריזר" ונעשה קרח
בתוכו סביבות פי הבקבוק, מותר לשפוך עליו
מים כדי שיתמוסס הקרח ויוכלו להוציא המשקים
שבתוכו.

ליתן מים בכוס על קוביות קרח

(יב) מותר ליתן קוביות קרח בתוך כוס ריקנית וליתן
עליהם מים או משקה כדי שיתקררו המים, ואין לחוש לכך
שבנתינת המים עליהם הוא ממיס את הקרח.

לרסק "איגלו", לרסק בפה

(יג) מיני משקה קפואים בתוך "שקית" שעושים בימות החמה
לילדים לתענוג, שקורים "איגלו" והדומים לו, אם בעת
אכילתם הם שוברים את הקרח שבשקית כדי לאכלם פתיתים
קטנים לתענוג, הרי זה מותר, כיון שאינם מרסקים בשביל
שיזובו מימיהם, ואדרבה חושקים הם לאכלם כך תכף בעודם
קרח דוקא. אבל אם מרסקים כדי שיזוב מהקרח מים ואחר

מאת חגי קומימי הי"ו

"אחד בפה ואחד בלב"

חובא ברמב"ם (בפירוש המשניות) שיש חמישה ענינים באיכות הדיבור: אסור, מותר, מצווה וכו'
עד כאן לשונו. הצדיק השלם (הציס"ע, דהיינו "צדיק יסוד עולם") הוא זה שיכול להעלות כל הדיבורים, של כל עמ'
לסוד הקדושה - בתורה ובתפילה.

מה פירוש "יכול להעלות"? הלא יש דיבורים אסורים שבני האדם כושלים בהם; אונאת דברים, דיבור שהוא בפה
אחד, ולב שהוא אחרת...

אז באמת לנו כשלעצמנו, אין יכולת להבין מה זה להעלות דבר מקולקל, לזככו ולהעלותו כלפי שמיא. אין זה
המקום לבאר. אך מה שכן, את הרצון שלנו לשמור על קדושת הפה (ונבארו רק עם אחד בדוקא) זה אנו כן יכולים
לסייע בידי הצדיק, שיעלה את מוצא פינו; בתורה, בתפילה, בשירי שבת, ובמילים טובות.

זו ממש הזדמנות להיות חלק מקירוב הגאולה ממש!

לשם כך הבאנו אסמכתא מדברי הרה"ק בעל ה'דגל מחנה אפרים' זיע"א (דודו של רבנו הקדוש מברסלב) על
הפסוקים "וְעָשִׂיתָ אֶת מַעֲלֵי הָאִפֹּדִי כְלִיל תְּכֵלֶת...", "פָּעַמָּן זָהָב וְרָמֹן" וז"ל:

"וְעָשִׂיתָ מַעֲלֵי הָאִפֹּדִי"; אָפֹד בגימטריא 'פה', 'מעיל' זה לשון מעילה ובגידה - והיינו אפילו בבגידת הפה; היינו
דיבורים שלא לצורך, אפילו אותם תעשה 'כליל' - שיוכלל התכלת (וידוע שתכלת היא בחינת יראה), ויכול
לעשותם 'כפי תחרא', תרגומו; 'כפי שריון'. ושריון היינו צדקה (ככתוב בישעיה "וילבש צדקה כשריון"), וצדקה היא
רמז על התורה והתפילה.

עיקר ביאור הפסוקים הללו הוא ב'עבודת הצדיק השלם', אך אל לנו (עמך ישראל) להזניח חלילה את קדושת
הפה, ונהיה מאלו שעמלו וסייעו בביאת משיח. בזכות מה? בזכות השמירה על הפה. שנזכה!

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים
בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות
האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים
ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר.

לרפואת
שולה בת לולוה אברהם

לרפואת
איטיליה ליבי בת רחל

להצלחת
לוריא ואוריה בני אליהו

לעילוי נשמת
גיל בן אליעזר

לעילוי נשמת
יהודה בן שמואל

סדר התיקון (הקורבנות)

מה שברכות השחר בנוסח הבלדי ארוכה, כיוון שאין חיוב להגיד את סדר התיקון - הקרבנות - בכל יום, ובברכות השחר מוסיפים עוד קצת דברים משאר העדות, כיוון שהם אומרים את כל התיקון.

וכתב מהר"ץ: לא נהגנו לומר סדר הקרבנות כי אם בשבת בלבד. ומסיים מהר"ץ: ומיהו האומרו אין רע. ואדרבה! אם יש פנאי לאמרו - מצווה גדולה וחביבה לפני המקום, עד כאן. **ומוסיף מו"ר הרב יצחק רצאבי שליט"א:** שטוב שלא קיבלנו עלינו את סדר הקרבנות קבוע כל יום, היות ורואים הרבה אנשים המחויבים בזה, ולא מספיקים לומר אותו בכל בוקר.

יש קונה עולמו בשע"ה אחת

ערב שבת קודש

א. הזורק ציפרניו:

הזורק ציפרניו נקרא רשע, שְׁמָא תעבור עליהן אשה מעוברת ותפיל (נדה יז, מ"ק יח). ונענשה האשה שתלקה דוקא ע"י הציפרניים, לפי שגרמה האשה לאדם שיסתלק ממנו מלבושו שהיה כולו כבוד, דוגמת הציפורן (שע"ה ח"ב סי' נ"ד סע' ט"ז, וסי' ס"א הערה מ"ז בשם מהר"ו).

ב. תְּסַפֹּרֶת:

אם שערו ראשו גדולות, מצוה שישתפר. וי"א שצריך להסתפר בכל ערב שבת, ובפרט לפי הסוד. וכן נהגו בכמה מקומות בתימן, ובפרט בע"ת צנעא. והפוגש חבירו אחרי שגילח את ראשו, אומר לו 'שְׁפֵר גִּזְךָ' [ר"ל טוב גילוחך] והלה משיב לו 'גִּזְךָ יִשְׁפֵר', וכן המנהג (שם סי' נ"ד סע' ט"ו ובהערה מ"ח).

מלאכת דש

א. שימוש במשאבה חשמלית בשבת:

במקום דחק שאי אפשר בעניין אחר והאשה בצער כדלקמן, אפשר להקל לחלוב לאיבוד אף על ידי "משאבה חשמלית" המכוונת מלפני שבת על ידי שעון שבת להידלק ולהיכבות לעתים מזומנות, אבל לכתחילה אין ראוי להשתמש בה כי מצוי לבוא מזה למכשולים (בנין משה ח"ב פ"א סע' י"ב).

ב. טלטול הכלי עם החלב:

במקרים הנ"ל מותר לטלטל את הכלי עם החלב לשכנו, אע"פ שהחלב עצמו מוקצה הוא, דִּהְיוּ טלטול מן הצד שלא לצורך המוקצה (שם בהערה כ"ו).

לק"י, ה'תשפ"ב, ב'של"ג לשטרות

מבחנים חודשיים בעמדות 'נדרים פלוס' על ספרי שלחן ערוך המקוצר

למרחן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

פוסק עדת תימן

מבחן חודש כל ראש חודש כל"ג

על החומר הנלמד בחודש האחרון

ע"פ לוח לימוד 5 הלכות ליום באו"ח ו-3 הלכות ביו"ד

מבין העונים נכונה [ציון מעל 90]

תיערך 2 הגרלות כל ראש חודש

שני הזוכים יקבלו כ"א 150 ש"ח ויכתרו "חתני שלחן ערוך המקוצר"

הודעות ישלחו לזוכים

תרומה לע"נ ר' יוסף ב"ר יחיא ידעי ז"ל

מבחן שנתי בעמדות 'נדרים פלוס' על ספר אנדטא דפסחא

כולל פירוש "עץ חיים" למהרי"ץ זצוק"ל

ופירוש "פרי עץ חיים" למרחן הגר"י רצאבי שליט"א

מבחן ראשון - עד ר"ח ניסן

מבחן שני - עד ערב פסח

מבין העונים נכונה [ציון מעל 90]

תיערך הגרלה אי"ה כ"ח ניסן ה'תשפ"ב

יומא דהילולא של מהרי"ץ 217 שנה לפטירתו זיע"א

חמישה הזוכים הראשונים

יקבלו זיכוי בשווי 150 ש"ח

לרכישת ספרי מכון "פעולת צדיק"

חמישה זוכים נוספים יקבלו כ"א 50 ש"ח

ויכתרו "חתני אנדטא דפסחא"

הודעות ישלחו לזוכים

תרומת קרן מלגות "מעשה נסים"

ע"ש הגה"צ ר' נסים רצאבי זצ"ל

ולע"נ מרת אסתר בדיחי ע"ה בת רבי יוסף שרעבי זצ"ל

ניתן לקבל 'חינם' חוברות אנדטא דפסחא

עם פירוש "עץ חיים" למהרי"ץ

על מנת להתחייב ללמוד בהם עד לחג הפסח

נקודות חלוקה: בני ברק 03-6780070

ירושלים 02-6420535

מודיעין עילית 050-4139964

מטרת תוכנית חשוכה זו

להקנות לבני עדתנו, ידע חיוני למנהגי אבותינו.

בברכת התורה ולומדיה

מאיר ליאור לוי

לתרומות ושליחת לוח יומי טל' 052-7636382

642mll@gmail.com

לזרע קודש בר קיימא אבישו בת דליה

לרפואת אביגיל בת הדסה

עם
מארי חיים

הלכות שמירת הלשון

"אף על שמיעת לשון הרע לבד גם כן יש איסור מן התורה, אף דבעת השמיעה אין בדעתו לקבל את הדבר, כיון שמטה אזנו לשמוע..." (חפץ חיים, כלל ו', אות ב')

חידודון השבת:

היכן מצינו 'משולש ברמודה' בש"ס?

רמז:
תלמידי ר"ע מתו במיתה זו.

שאלת השבת:

אחר ארוחת שבת קודש, יצאו בני משפחת תנעמי לחורשה ליד ביתם. הגיח פתאום נחש מאחד השיחים אל עבר נפתלי - אחד מהאחים... 'נִפְתָּלִי אֵילָה שְׁלָחָה' - זינק הוא 'כנשוח נחש' והרגו ברגלו! אחד האחים צעק לעברו:
"מה אתה עושה?? שבת היום! זה בכלל לא נחש ארסי, זה זעמן לא מזיק!"

מה אתם אומרים, עם מי הצדק?

- אם אין ידוע לו אם הוא ארסי - אסור להרגו, וחייב מדרבנן.
- מחלוקת הפוסקים. בדיעבד יש לו על מי לסמוך.
- אסור בשום אופן - חייב משום נטילת נשמה.
- מותר באם אין יכול לכפות כלי או לדרסו לפי תומו.

מאת הרב לוריא צנחני שליט"א

חידת השבת:

דבר מותר,
ובא אדם והסתכל בו מרחוק,
ומשום כך יש מחמירים לאוסרו.

היתכן?

רמז:
לדעת רבי מאיר זהו הפרי אותו אכל אדם הראשון (מובא בברכות וכן סנהדרין).

להצלחת
איתמר ביטון בן רפאל

לרפואת
שרה (זהרה) מנצורה
בת נעמי

להצלחת
רועי בן חנוני אושרי

לעילוי נשמת
יואל בן שלום שרפי

להצלחת
יאיר בן רחמים שרפי

להצלחה בפרנסה
ליאור בן אליהו

עזרו לסבא להגיע לכולל "פרי צדיק" <<<

**זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:**

לע"נ הצדיק

הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

**ולהבדיל
להצלחת כל עמ"י
ובפרט**

הרה"ג ישראל אברג'ל
הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל

לע"נ אברהם ראובן בן אברהם

**להצלחתו בפרנסה
אלירן בן זאב חפץ**

◆...◆
להצלחת
אברהם בן מיכאל קטיעי

◆ ◆ ◆
לרפואת
שמואל חלא בן רבי יחיא חלא

**להצלחת
איתמר בן שלום עובד**

מאת הרב דניאל אהרון שליט"א

**דף היומי
למעשה**

האם צריך לעמוד מפני גבאי צדקה?

למדנו השבוע: (דף כה') כשנפטר ר' הונא, רצו לקברו לצד ר' חייא, (ששניהם היו מרביצים תורה בעם ישראל) ולצד ר' חייא, היו קבורים בניו, יהודה מימינו, וחזקיה משמאלו, וכשנכנס ר' חגא תלמידו של ר' הונא לקברו, אמר יהודה לחזקיה, עליך לקום, שאין זה דרך ארץ לשכב כשנכנס ר' הונא והוא עומד. וא"כ מוכח בגמרא: שיש לעמוד מפני המת. ומאיך כתב הטור (יו"ד סימן שסא) בשם הירושלמי: שהקמים מפני המת, אינם קמים משום כבוד המת, אלא מפני המלווים שעושים עימו חסד ללוותו. ולכאורה: דברי הירושלמי סותרים לדברי הגמ' כאן מבאר הט"ז: (שם) יש לחלק, שאם המת הוא תלמיד חכם, יש לקום מפני, אבל אם אין המת ת"ח, אין צריך לקום מפניו אלא מפני מלוויו. ומזה מוכיח הט"ז: שבכל דבר מצווה שאדם מתעסק בו, יש לעמוד מפניו, ולכן יש לעמוד מפני גבאי האוסף צדקה. ובספר יד אליהו (סימן נד') כתב: לסייג, שכל האמור שיש לקום מפני גבאי שאוסף צדקה, דווקא בגבאי שאינו נוטל שכר, אך גבאי הנוטל שכר אינו בכלל זה.

[illegible]

ז' אב' דל ס' ו"ל ואלו הן:
 ז' אב' דל ס' ו"ל ואלו הן:
 ז' אב' דל ס' ו"ל ואלו הן:

„אני לא רוצה להיכנס לזה“

[illegible]

דף היומי השבוע מו"ק כה' - כט' חגיגה ב' - ג'

**מאת התלמיד הנעים
הראל יחיאל נ"י**

**מפי
עוללים**

"תַּרְשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפָּה" (כח, כ)

אמרו חכמינו ז"ל: ישפה הייתה אבנו של בנימין ('ישפה' עם הכולל עולה בגימטריה
עולה למניין 'בנימין בן יעקב' - בעל הטורים) באבן זו התרחש מעשה, שיש בו לקח רב לעניין מצוות
כבוד אב:

בגמרא (ירושלמי פאה פ"א) מסופר על נכרי אחד בשם 'דמא בן נתינא' שביקשו ישראל לקנות אצלו אבן ישפה, אך מכיוון שאביו היה ישן אותה שעה על הארגז בו הייתה טמונה האבן, ויתר על הרווח העצום ולא מכר את האבן - ובלבד שלא להעיר את אביו משנתו. אותו 'דמא בן נתינא' מהווה סמל ודוגמא למופת לקיום מצוות כיבוד אב. כיוון שבנימין לא השתתף במעשה מכירת יוסף ולא ציער את אביו (כמו שאר אחיו), הוא זכה לקיים מצוות כיבוד אב בשלמות! לכן זכה שבאותו אבן ישפה היה את המאורע של כיבוד אב בהידור עם 'דמא בן נתינא', המשמש דוגמא ומופת.

שבת שלום ומבורך

יהי רצון שגם אנחנו נזכה לקיים בהידור מצווה חשובה זו בחשק והתלהבות!

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת" (כח, ב)

יומיים תמימים חלפו, הגיעה שעת התפילה בשבת בבוקר. לפתע פתאום, דקות לאחר תחילת התפילה, נשמע קול נפץ עז, ו'בום' מהדהד החריש את אוזני המתפללים. מאוורר תעשייתי ענק צנח מהתקרה הגבוהה אל מול עיניהם הנדהמות של המתפללים, היישר על המקום שנקלח ממידועינו הוותרן; נוחת בדיוק על הכסא בו הוא אמור לשבת!

הרב היושב בסמוך ניתר ממקומו בבהלה, כל המתפללים עמדו המומים לנוכח ההתרחסות, ומרחוק, ממקומו החדש, ניצב לו הוותרן, שעתה גילה כי הוותרן הציל את חייו!

למרבה הנס, המתפלל שנאבק עמו על המקום, טרם הגיע לבית הכנסת. אך כל המתפללים, בראשות הוותרן, המה ראו והפנימו: אילולא הוותרן – אותו יהודי היה יושב על מקומו הקבוע, והמאוורר הכבד היה נופל ישירות עליו, והתוצאות; מי ישרון. בחסד ה' וברחמי הוא החליט לוותר, לפנות את המקום. עתה הוא מבין כי הוותרן הזה למעשה הציל את חייו – הביא לו אריכות ימים. ה' ישמור אם היה מתעקש לעמוד על צדקו...

וסיפור נפלא זה, אותו כתבו מתפללי בית הכנסת במכתב עדות אישי שהתפרסם בביטאון 'קול ברמה', מאיר לנגד עינינו עד היכן מגיע הוותרן! עד כמה לפעמים הבורא יתברך מציב בפנינו ניסיון של ויתור, כדי שנעמוד באתגר ונקנה לעצמנו ניסים פלאיים וישועות נכספות.

אהרן הכהן, בבגדיו אנו עוסקים בפרשה זו, מידתו היתה אוהב שלום ורודף שלום. המפתח לצעוד בדרך, הוא לאמץ את הוותרן כדרך חיים, את הנכונות להעביר על מידותינו כמושג מוביל.

ומי שזוכה בכך, עד מהרה יגלה עד כמה איכות חייו השתנתה. כי כשאדם אינו מוותר הלב שלו צובר רגשות שליליים, כעסים, ביקורת – טינה על אנשים. לב כזה הוא לא לב חזק, הוא לב שמוטלת עליו משקולת נוראית, והוא מתקשה לשרוד... לא כן האדם המוותר; החיים מאירים אליו, היקום חייכני כלפיו. הלב שלו נקי!

אם משהו חוטא כנגדו, הוא מוחל ומוותר מיד – חייו מאושרים – והוא גם זוכה לכמה שנות חיים מתנה – בנזק מיוחד משמים, הוקרה על היותו ותרן. היש דיל טוב מזה?

מאת הרב נתן פיילר שליט"א
אברך בכולל "פרי צדיק"

"ועשית ציצץ זהב טהור ופתחת עליו מכתב פתוחי חתם קדש לה'" (כח, לו)

מספרים על זוג חברים שגדלו ביחד. התחילו בגן, עברו לתלמוד תורה, וכן היו באותה ישיבה, ופחות או יותר התחתנו באותו הגיל. והנה כעבור מספר שנים, לאחד מהם היה כבר עשרה ילדים, בעוד שהשני היה רק עם שני ילדים. ובמרוצת השנים הבאות, לזה שנולדו עשרה כל אחד מבניו היה עם לפחות חמישה ילדים, ולזה שהיו שתי ילדים כל אחד מבניו היה עם בן ובת – וזהו!

ונשאלת השאלה: האם בגלל שלחבר אחד נולדו עשרה ילדים והרבה נכדים, זה גרע מהשני שלכן נולדו לו רק שני ילדים ומעט נכדים? פשוט שלא!!

וזה מתרץ על השאלה דלעיל, שלכן אנו אומרים 'זרענו וכספנו' בסמיכות. היינו; שכמו שבילודה אי אפשר לגעת לאדם, ומפתח ילודה נמצא רק אצלו יתברך! כך מפתח של פרנסה נמצא רק אצלו יתברך, ואי אפשר לגעת לאדם אפילו 'כמלאו נימא' – היינו בשיעור קטן (משובא במסכת יומא לח-לח: - "אמר בן עזאי; בשמן יקראוך ובמקום יושבך ומשלך יתנו לך אין אדם נוגע במוכן לחבירו... אפי' כמלא נימא").

ולכן צריך להרבות בתפילה ולפנות רק לה' תוך פרוט הקושי והבקשה. ואל לו לאדם להתבייש לבקש, אלא יזכור שה' אוהבו ורוצה לתת לו ולהעריך עליו כל טוב.

לפעמים אדם מפחד; מה יהיה מחר, מה נאכל, איך נסתדר? ועל זה נאמר בגמרא (סנהדרין ק:): "אל תצר צרת מחר, כי לא תדע מה ילד יום – שמא למחר איננו, ונמצא מצטער על עולם שאינו שלו".

א"כ, על מה הדאגה? השלך על ה' יְהַבְדֵּךְ וְהוֹאֵל יְכַלְכֶּלְךָ (תהילים נה, כג).

בית כנסת קהילתי פלוגי, בטבורה של שכונת בורו פארק בברוקלין ניו יורק. במזרח בית הכנסת, סמוך מאוד לכסאו של הרב, יושב יהודי שקבע כאן את המקום לתפילתו. כבר 15 שנה שהוא מתפלל בבית כנסת זה, יושב במקום הזה בקביעות, והוא מודה על הזכות שנפלה בחלקו – לשבת סמוך לכסאו של הרב.

הוא מבחין כי ילדיו מביטים על הרב לאורך כל התפילה, ולומדים ממנו כיצד תפילה צריכה להיראות – מהי יראת שמים, כיצד ניגשים למלך מלכי המלכים.

ואז, ביום מן הימים, סתם ביום חמישי שגרתי, לפתע פתאום, ניגש אליו יהודי אחר ממתפללי בית הכנסת, והחל לגעור בו: 'אדוני, המקום בו אתה יושב שלי הוא. פנה את עצמך מכאן בבקשה!' אמר הלה בטון סמכותי שאינו משתמע לשתי פנים, כשהמתפלל היושב במקומו – נבוך, המום, מבלבל, תוהה – משתומם ונדהם גם יחד!

מתוך ההלם האדיר, בקושי הצליח האיש להגיב, ומלמל בשקט '15 שנה אני כאן...' – אלא שדורש המקום בקושי שמע, וכבר התפרץ: 'ואתה חושב שאינני יודע מה קרה לפני 15 שנה? הלא עד אז אני הייתי יושב בסמוך לרב – מקומך היה מקומי! ואז הרחיבו את ביהכ"ס, המקומות השתנו, ואתה זכית במקום הזה. אבל הוא נותר שלי!' – טען בחוסר בושה.

רגע לפני שפתח את פיו להגיב ולהשיב חורפו דבר, נזכר שקיבל על עצמו קבלה טובה; לוותר. הוא ראה בכל העניין ניסיון משמים, הטעין עצמו בכוחות נפש אדירים, ועשה את הבלתי יאמן: הוא פשוט קם מהמקום, וצעד אחורה לירכתי בית הכנסת. בלי אומר ודברים, בלי מריבות וכלי טענות – פשוט ויתר – באומץ ובעוצמה רבה. זה לא היה קל, הוא נדרש לכוחות נפש עצומים, אבל הוא עמד באתגר בגבורה!

עד מהרה סודר לו מקום חילופי, אי שם, הרחק-הרחק ממקומו הראשון. בעל הזרוע הופתע, הוא ציפה לקרב משמעותי בהרבה, והתיישב בחדווה במקום שפינה לעצמו שלא בדין ושלא בצדק. כל מתפללי בית הכנסת נדהמו מגדלות רוחו ועוצמות נפשו של המתפלל שויתר על המקום, הרי כולם יודעים עד כמה הוא צודק, עד כמה נגרם לו עוול...

כתב בספר 'דרשה לישראל' להרה"ג הרב אברהם ישראל שליט"א: שינינו במסכת תענית (ב): שלושה מפתחות בידיו של הקדוש ברוך הוא ולא נמסרו בידי שליח: חיה (יולדת), גשמים ותחיית המתים. ובמערבא אמרי: אף מפתח של פרנסה. ואמר על כך הגאון מוילנא: 'ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא' (אין דבר שלא רמז בתורה). ודבר זה נרמז בפרשתנו במילה 'חֶתֶם' ראשי תיבות חיה, תחיה, מטר. ומפתחות אלו הן קודש לה' ולא נמסרו בידי שליח.

ולכן, מי שצריך פרנסה, בריאות או ילדים – הכתובת המתאימה ביותר לפנות אליה היא ה' יתברך. ע"כ.

רואים מכאן דבר עצום! בזמן שלאדם יש קשיים בפרנסה, לפעמים הוא חושב על פתרונות חומריים, כגון: 'נוסיף שעות עבודה', 'נמצא עבודה נוספת' וכו' – וכך בטוח שודאי יגמור את החודש טוב יותר. וצריך לדעת את שכתב הרמב"ן (בראשית לז, טו): "הגזרה – אמת, והחשיצות (ההשתדלות) – שקר"; היינו, מה שפסקו פרנסה לאדם – נפסק! ולא תועיל לו שום חריצות להשיג יותר.

נכון הדבר שאדם צריך לעשות השתדלות, אבל צריך לדעת את דברי הרמח"ל הקדוש (מסילת ישרים פרק כא), וז"ל: "אך לא שההשתדלות הוא המועיל, אלא שההשתדלות מוכרח".

רק ה' קובע ומועיל. הוא הזן, והוא המפרנס! והאדם צריך להחדיר את זה עמוק אל תוך לבו, ולפנות רק אליו!

יש קהילות הנוהגות לומר פיוט במוצ"ש בו נאמר "זרענו וכספנו ירבה כחול". ונשאלת השאלה, למה הסמיכו אותם אחד לשני (זרע וכסף)?

מחלה או החלמה - חלק ד

במאמר הקודם דנו במהלך הטיפול הכימי ובהשפעתו השלילית על הכוח הטבעי. אם כן מתבקש לפתוח דברינו בשאלה - **מדוע יעשו זאת הרופאים הכימיים?**

זו שאלת השאלות ותשובות לה רבות וסותרות, אך בשלב זה נניח את דעתנו בכך, שמחלה בעיני הרופא הכימי נתפסת כתופעה לא נעימה, לא נוחה ולא אסתטית כלל, ובצדק. ועוד, אם המטופל יתעלם מהסממנים שהתפתחו יתכן ותחריף הבעיה ותעמיד בסכנה איבר בגוף או גרוע מכך חליה, את החיים עצמם.

בזה אין ויכוח בין מישורי הרפואה השונים - הטבעית והכימית. בהחלט אסור להתעלם מסממני מחלה המתגלים או כאלו המתבררים לאחר בדיקה כזו או אחרת. כל מטופל צריך לעשות "שעורי בית", לשמוע את המלצת הרופא המטפל הכימי ואת המלצת המטפל ברפואה הטבעית ואז לבחור לעצמו דרך טיפולית - רפואה טבעית, רפואה כימית או רפואה משולבת - ולהתמיד בה עפ"י הוראות הרופא/ים המטפל/ים בו. האומנות הגדולה של הרופא המטפל הוא לדעת מה הכי נכון כעת לרפואתו של מטופל פלוני הניצב מולו בבקשת עזרה, מבלי שיכנס למחשבתו שום שיקול של כבוד, כסף או עמידה בתנאים המוכתבים לו במערכת אשר הוא כפוף לה.

מצב זה גורם למטופלים רבים להרגיש בלבול וחוסר אונים בשל אי הודאות הרבה הסובבת אותנו במישור הרפואה בזמננו. רופא זה יאמר דבר אחד ורופא זה יאמר דבר אחר, זה יכוון לכימיה, כימותרפיה וניתוח וזה יאמר צמחים, דיקור, תזונה ותרגילי רפואה ובינתיים השעון מתקתק והמחלה מעמיקה, מה עושים ריבוננו של עולם?? אז ראשית כמובן - תפילה! "כי יפה תפלת החולה לעצמו יותר מכל..". (בראשית רבה נג, יד) וכמ"ש רש"י הקדוש: "יפה תפילת החולה מתפילת אחרים עליו, והיא קודמת להתקבל" (בראשית כא, יז), ואח"כ השתדלות ברפואת החולאים.

המחלוקת בין מישורי הרפואה השונים באמת אינה פשוטה, אך יותר מבינים כיום, הן הרופאים הכימיים והן המטפלים ברפואה הטבעית, שיש צורך עצום וחשיבות עליונה לשיתוף פעולה. למען האמת ישנה כבר התעוררות כלל עולמית בנושא. אני אישית עשיתי לפני 14 שנה התמחות ברפואה משולבת בה עברנו על כל מחלקות הרפואה "ותרגמנו" את מושגי הסינים העתיקים למושגי הרפואה המערבית מתוך רצון לשתף פעולה עם הרופאים לרפואתם השלמה של המטופלים. למדנו את התחום מרופא הולנדי - פטר ואן קרבל שמו- שהקדיש את חייו לזה. הייתה לו אמרה מפורסמת: "מי שרוצה להיות

רופא טוב צריך ללמוד היטב גם רפואה טבעית וגם רפואה מערבית וזה ההבדל בינינו, הלומדים כאן, לבין הרופאים הלומדים רפואה מערבית, שאנו לומדים רפואה שלמה".

האם זו רפואת העתיד?

נראה שהעתיד הזה כבר נושק להווה וממש מתחיל להתממש בדורנו. פורסם באתר דוקטורס: "נ' הרגישה לא טוב זמן ממושך. רופא המשפחה שלה שלח אותה לסדרת בדיקות, אולם דבר לא נתגלה. לאחר ביקורה האחרון אצלו, שבו התלוננה על עייפות, חולשה וסחרחורות, רופאה של נ' הפנה אותה להפתעתה לסדרת טיפולים בדיקור סיני. מסתבר שיותר ויותר רופאים מהרפואה המערבית מבינים את חשיבותו של השילוב בין הרפואה הקונבנציונלית לרפואה המשלימה. הוכחה לכך ניתן לראות במבול הפרסומים לטיפול רפואה משלימה שמוצעים במסגרת שירותיהן של כל קופות החולים". פורסם באתר 'חדשות בריאות' אודות בית החולים אסף הרופא: "בשנה האחרונה ביצעו בבית החולים (אסף הרופא) מחקר שגילה ששילוב של דיקור סיני בחדר המיון האורתופדי עוזר רבות למטופלים - הוא מפחית את הכאב ואת החרדה, ומעלה את שביעות הרצון מהטיפול". אמר אחד המטופלים שהגיע למיון אסף הרופא: "הציעו לי את שירות הדיקור בזמן ההמתנה, הכניסו שלוש מחטים ותוך רגע 80% מהכאב נעלם". באתר של ביה"ח איכילוב פרסמו: "ביחידה קשת רחבה של טיפולים משלימים אשר קיימת עדות מדעית ליעילותם ובטיחותם, וביניהם: רפואה סינית, הומאופתיה, טיפולי מגע (שיאצו, טווינה...), דמיון מודרך ותזונה". וכן בעוד רבים מבתי החולים ומרכזי הרפואה הגדולים בארץ הוקמו יחידות לרפואה משלימה כמו ב: מרכז דוידוף לטיפול וחקר מחלת הסרטן במרכז רפואי בלינסון השרון, רמב"ם, לין ואלישע בחיפה, שיבא תל השומר ברמת גן, הדסה עין כרם, הדסה הר הצופים ושערי צדק בירושלים ועוד.

במאמר הבא נדון בטיפול המומלץ במצב המחייב רפואה דחופה ונמשיך לדון בנושא הרפואה המשולבת וחשיבותה הנשגבת.

חזקים ובריאים תהיו, **יוסף טל הררי, מרפאת רפאנא 052-2220918** המדור לרפואת כלל חולי עמ"י ובפרט לרפואת מטופלי.

ולהבדיל בין חיים לחיים: לעילוי נשמת אבי מורי שלמה בן אסתר ע"ה בכלל נשמות ישראל הזקוקות לעלייה.

החיסול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים

מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון שליט"א

הבן יקיר לי

עידוד מילולי

דברי עידוד מתחלק לכמה סוגים:

דברי חום ואהבה מחזירים בילד את התחושה שהוא אהוב בכל מצב. דברי שבח ומחמאות - מביעים הערכה כנה ומיידיעים את הילד ביכולותיו.

שיחות עידוד - מעניקות לילד תשומת לב אישית והאזנה מרוכזת לדבריו. הן יעילות במיוחד כאשר הן מלוות בדברי שבח כנים, המרוממים את הילד ומעניקים לו תחושה שהוא מכובד.

כמו כן, אפשר לעודד את הילד גם בתחומים שבהם הוא מצליח פחות. כדי לעודד בתחומים אלו נשתדל להוכיח לו מתוך המציאות, שהנה, הוא יודע/יכול/מצליח יפה כל כך, אף שהוא היה סבור שזהו אחד התחומים החלשים שלו.

נרחיב את הדברים:

כל ילד זקוק לאמון רב ולהכרה במעלותיו ובכוחותיו. כאשר באים לחזק ילד חסר ביטחון, יש להאמין בו כפליים ולשדר לו זאת בכנות בכל הזדמנות אפשרית.

יש למצוא את נקודות האור שבאישיותו ולא לחשוש מלחזור עליהן בהערכה כנה, גם בפעם המאה. פעם ועוד פעם, ובסופו של דבר יאמין הילד בעצמו.

מאחר שכישלון הוא אבן גוף בדרך לבניית הביטחון העצמי, עלינו להיזהר מלהביא את הילד לידי כישלון. את המשימות שאנו מטילים עליו נחלק לחלקים קטנים, כדי שגם אם הוא ייכשל, לא יהיה זה כישלון גדול. כך יתפתח בו אמון ביכולתו להצליח, ובעזרת ה' הוא אכן יצליח.

עידוד אמין

עידוד מוכרח להיות אמין. אמירה כמו: 'אתה צדיק כמו החפץ חיים', או: 'אתה בעל חסד כמו אברהם אבינו', עלולה לגרום לילד לחוסר

אמון או לגימוד דמותם של ענקי רוח אלה בעיניו. עידוד הוא הדגשה והבלטה של מעלה, יכולת או הצלחה אמיתית של הילד: 'שמתי לב שיש לך כושר ביטוי עשיר בכתב. כדאי לך לנסות לסכם את השיעורים. זה בוודאי יהיה לתועלתך לך ולאחרים'. ילדים, בהיותם ישרים, מרגישים אם העידוד אמיתי או מזויף, ו"קונים" אותו בהתאם.

עידוד בטבעיות

העידוד צריך להיעשות בחכמה ובצורה מחושבת. עודף עידוד ושיטפון של מחמאות - כמוהן כהשקיה מרובה, החונקת את שורשיו של הפרח. על המילים הטובות להיאמר בטבעיות, כביכול בדרך אגב, ולמעשה - מתוך מחשבה ושיקול דעת.

ילדים חכמים ורגישים חשים כשעושים מאמץ ומחמיאים להם כדי לעודד אותם, ואז העידוד אינו מועיל, כמובן. אצל ילדים כאלה צריך להפעיל מחשבה ושיקול דעת רבים עוד יותר. למשל, כשהם מראים יצירה שהם עשו - ציור וכדומה - לומר: 'זה יפה מאוד. נראה שיש לך כישרון לציור', או: 'תוך כדי סיפורו של הילד על התרחשות כלשהי, לחפש דבר מה שאפשר להחמיא לו עליו, ולהפטיר כבדרך אגב אמירות מתפעלות, שתעלינה אותו על נס. לעידוד מסוג זה הילד אינו יכול להתנגד, משום שהוא אינו נאמר בהתפרסות אלא בענייניות. מילה טובה שנאמרה באופן אגבי וסתמי, כוחה רב, והיא חודרת עמוק אל לבו של הילד, משום שהוא אינו מגיב עליה בהפעלת מנגנוני הגנה. אין כוונת הדברים שיש למעט במחמאות ולחסוך בהן, אלא אדרבה, לגרום להן להיות חלק מחיינו. כאשר יש בבית אווירה שמשיעה שפע של חיזוקים ומילים טובות, והדבר נעשה בחכמה, משפיעה האווירה הטובה על הילדים וניכרת בהם.

"בית ה' נלך"

"בבית אלדי'ם
נהלך ברגש..."

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש תובב"א, קהילת 'אחיות אחים', בונה בניין קודש לה'

✓ 2 בתי כנסת ✓ כולל אברכים ✓ חדרי לימוד ✓ מקוה ועוד...

מיומם בצואם כפפה, ופקין קיימת אב אצואם כבא!

לפרטים: איתמר 053-3453020 | לתרומה סרקו את הברקוד «
"איש את אחיו יעזורו, ולאחיו יאמר חזק"

